

EG LATI IKKI SJÚKUNA TYNGJA MEG

Av miðlunum varð hann doyptur hjartadrongurin, tá hann sum 13 ára gamal fekk nýtt hjarta, og læknarnir søgdu honum, at tað bert var ein 50 prosent møguleiki fyri at hann yvirlivdi skurðviðgerina. Nú, skjótt sjeý ár seinni, hevur 21 ára gamli Rólant Reginsson Biskopstø roynt eitt sindur av hvørjum, og sær bjart uppá framtíðina.

ANNIKA KUNOY IM

ANNIKA@SOSIALURIN.FO

Síðani hjartað hjá Rólandi varð skift hefur tað sligið, sum tað skal, greiðir hann frá. Beint eftir transplantiónina var stóðan eitt sindur óreglulig, av tí at hann fekk nógvan heilivág, sum skuldi lagast til kroppin, soleiðis at kroppurin ikki leyp á nýggja hjartað. Hann var tá í Danmark í seks mánaðir, men flutti síðani heim aftur til klettarnar at búgva. Tó krevur stóðan hjá honum, at hann verður kannaður triðja hvønn mánað, og hetta er aðru hvørja ferð á Landssjúkrahúsinum og aðru hvørja ferð á Ríkissjúkrahúsinum í Keypmannahavn.

– Eg má ansa væl eftir blóðtrýstinum, royna at iðka ítrótt og røra meg, og so má eg heldur ikki eta rátt kjøt, tí imunverjan hjá mær er so lág, greiðir hann frá.

Stóra hjartatransplantiónin hevur ikki hildið Rólandi frá at vera virkin í skúla, arbeiði og ymiskum áhugamálum. Seinastu árinu hevur hann roynt eitt sindur av hvørjum, og síðani funnið útav hvat hann veruliga ynskir at takast við. Hann greiðir frá, at hann hevur roynt at funnið seg sjálvan. Í leitanini eftir sær sjálvum hevur hann sitið á skúlabonki, verið í læru og í arbeiði – og givist aftur. Nú er hann næstan liðugur við HF, og ætlar sær at

flyta til Danmarkar eftir summ-arfrítíðina, har hann eisini hevur funnið kærleikan.

Føroyar eru ov lítlar til mín

– Eg ætli at lesa til psykomotorisk teraput, tá eg flyti niður, tí hetta er nakað, sum eg kann realatera til við míni sjúkralegu, og mær dámar væl at fáast við og arbeiða við fólki, sigur hann.

– Eg eri ikki ein stillur persónur, og skal alla tíðina hava okkurt at gera, og tí var kontór arbeiði ikki akkurat eg, leggur hann afturat.

Hann leggur ikki fingrar ímillum, at hann eisini leingist til størri stóð við fleiri avbjóðingum og møguleikum, enn tí sum er í Føroyum.

– Tað kann eisni vera tí, at Føroyar eru ov óinteressantar til mín. Um eg fái útbúgving og fast starv niðri, so vænti eg ikki at eg komi aftur til Føroyar at búgva. Tað er tó ringt at siga við við vissu nú, tí eg eri enn so ungur, og hesin hugburðurin kann broytast.

– Tað at vera í Danmark er eisini tryggjandi fyri meg, tí tað er meir kunnskapur um hjartatransplatió har. Eg kenni tað trygt at vera har, sum serfrøðingarnir eru. Eisini dámar mær betri sjúkrahúsverkið í Danmark enn tað her heima, sigur Rólant, tá hann hugsar um broytingina, sum fer at henda eftir summarfrítíðina.

– Har eru eisni betri umstøður

fyri meg vera við í stuðulsbólukum og tosa við onnur, sum eru í somu stóðu sum eg. Hendan møguleikan havi eg ikki í Føroyum, sigur hann

Trívist á leikpallinum

Seinastu tíðina hevur Rólant verið nógv at sæð á palli í leikinum Landastrokið, sum Ria Tórgarð leikstjórnaði, í samband við 40 ára jubelæumið hjá Klaksvíkar Sjótleikarafelag í ár.

Rólant hevur verið virkin sum dramalærari og hjálparleikstjóri í sjónleikaheiminum í langa tíð, men hevur ikki staðið nógv á palli sjálvur. Nú hevur hann tó framført allan februar mánað, og hetta er nakað hann vil halda á við.

– Hetta við sjónleiki havi eg altíð tímað ordiliga væl, men tó, so er tað er ikki lætt at liva av at vera sjónleikari. Hóast eg ikki velji tað sum yrkisleið, so sleppi eg tí nokk ongantíð heilt, sigur hann

Lívið er sett í perspektiv

Tað at Rólant bleiv sjúkur, sum bert 13 ára gamal, hevur myndað lív hansara. Hann greiðir frá, at tað hevur verið ein hørð tíð fyri hann og fyri familjuna.

– Tað setur lívið í perspektiv, og nú dugi eg betri at síggja avleiðingar av tí sum eg geri, og at virðismeta lívið á ein heilt annan hátt, hugleiðir hann.

– Eg var ikki meir enn 13 ár, tá eg bleiv sjúkur, og bert 14 ár tá eg

fekk nýtt hjarta. Tá javnaldarnir fingur sær sína fyrstu siggarett og sína fyrstu øl lá eg sjúkur í Keypmannahavn, sigur Rólant.

– Tá man hevur meir at taka sær av enn hini, so búast man uppá ein annan máta. Eg var noyddur at taka ábyrgd fyri heiliváginum, og nær hann kundi takast. Tað gjørdi eisini, at eg ikki kundi liva líka frítt og vilt, sum javnaldarnir gjørdi. Tí havi eg ikki havt ein buldrasligan ungdom, sigur hann.

Framtíðin er bjørt

Rólant fekk at vita frá læknunum, tá hann fekk nýggja hjartað, at av tí at tað er eitt fremmant likam, so heldur tað ikki óendaliga leingi. Tí skal hann vænta, at fáa eina nýggja transplantión aftur, tá hann verður eldri. Tá hjartað so skal skiftast aftur kann hann vænta, at skula hava tørv á eini nýratransplantió eisini, av tí at hann hevur tikið so nógvan heilivág.

– Heilivágurin hjálpir uppá okkurt, og niðurbrýtur okkurt annað, sigur hann alvorligur.

Hann greiðir frá, at av tí at hann

hevur upplivað hvussu stutt lívið kann verða, so velur hann at liva sum hann vil, og at taka ein dag í senn, og leggur ikki framtíðarætlanir á sama hátt, sum áðrenn hann bleiv sjúkur.

– Eg taka ein dag í senn, tí eg veit ikki um eg havi morgindagin, sigur hann. Eg veit at eg altíð kann bliva sjúkur, fáa trupulleikar av onkrum slagi og enda á sjúkrahúsinum. So tí royni eg at liva ein dag í senn, sigur hann.

– Eg veit ikki nær tað aftur kann ganga galið, og tí vil eg ikki bíða við nøkrum. Tá alt ikki gongur sum tað skal, so læri eg av tí, taki tað til eftirtektar og haldi áfram, sigur hann.

Tó, so sær Rólant bjart uppá framtíðina og letur ikki sjúkuna tyngja seg.

– Av tí at eg havi verið nógv sjúkur, so eri eg eisini blivin sterkari sum persónur. Eg eri ikki erkvisin, og tað skal eitt sindur til fyri at genera meg, tí eg kenni til nakað sum er nógv ræðuligari, sigur Rólant til endans.